

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 278/09-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2010 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť J. U., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. S., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 22/96, a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 22/96 p o r u š i l základné právo J. U. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , aby vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 22/96 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. J. U. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 500 € (slovom sedemtisícpäťsto eur), ktoré mu j e Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. J. U. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 292,38 € (slovom dvestodeväťdesiatdva eur a tridsaťosem centov), ktorú j e Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. P. S., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2009 doručená sťažnosť J. U., B. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 20. júla 2009 a 28. októbra 2009, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 22/1996.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 16. novembra 1995 podal na okresnom súde návrh na určenie obsahu pracovného pomeru a 21. novembra 1995 návrh na určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru. Z dôvodu, že zamestnávateľ mu dal ešte pred uplynutím výpovednej lehoty druhú výpoveď z pracovného pomeru 24. januára 1996, podal okresnému súdu toho istého dňa návrh na určenie jej neplatnosti a súčasne navrhol spojenie vecí z dôvodu totožnosti účastníkov a skutku.

Okresný súd o druhom návrhu na určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru nielenže dodnes meritórne nerozhodol, ale ani nenariadil termín prvého pojednávania. Okresný súd nerozhodol ani o návrhu sťažovateľa na spojenie uvedených súvisiacich vecí a konanie o určenie neplatnosti druhej výpovede z 24. januára 1996 vedie v samostatnom konaní pod sp. zn. 8 C 22/96. Sťažovateľ doručil 25. marca 2009 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 22/96, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná, keď bola konštatovaná nečinnosť okresného súdu v období od decembra 1999 do decembra 2007 (list podpredsedu okresného súdu sp. zn. Spr 2027/09 z 19. mája 2009), avšak napriek tomu dosiaľ vo veci rozhodnuté nebolo.

Vzhľadom na to, že o návrhu sťažovateľa okresný súd nerozhodol ani po 13 rokoch od podania návrhu na začatie konania, ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo J. U. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj jeho právo na prerokovanie vecí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom OS Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8C 22/96 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8C 22/96 konal bez zbytočných prieťahov a bezodkladne splnil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/317/2008-62 .

3. J. U. sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 7 533 € (slovom sedemtisícpäťstotridsaťtri Eur), ktoré je mu Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislave III je povinný uhradiť J. U. trovy právneho zastúpenia v sume 730,98 € (slovom sedemstotridsať Eur a 98 centov) za päť úkonov právnej pomoci na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. S., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 278/09-21 z 10. septembra 2009 prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

Napriek tomu, že ústavný súd vyzval okresný súd, aby sa vyjadril k podanej sťažnosti, a to listom č. k. II. ÚS 278/09-26 zo 16. septembra 2009, okresný súd svoje právo nevyužil a do rozhodnutia ústavného súdu sa k veci nevyjadril.

Na základe žiadosti ústavného súdu sťažovateľ v liste z 26. októbra 2009 uviedol, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti, k nej pripojených listín a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 22/96:

- 24. januára 1996 doručil sťažovateľ okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhal proti Ú., B., vydania rozsudku, ktorým súd určí, že výpoveď sp. zn. ÚIC-24/96-sekr z 24. januára 1996 je neplatná, pracovný pomer sťažovateľa so žalovaným založený menovaním 1. apríla 1995 naďalej trvá a uloží žalovanému nahradiť sťažovateľovi ušlú mzdu a trovy konania. V žalobe sťažovateľ okrem iného uviedol, že pred rovnakým súdom sa na základe jeho skoršej žaloby (z 15. decembra 1995) proti rovnakému žalovanému vedie konanie o neplatnosť predchádzajúcej výpovede z pracovného pomeru z 20. novembra 1995, ktorú dal sťažovateľovi jeho zamestnávateľ, a to pod sp. zn. 8 C 492/1995,

- 3. decembra 1997 okresný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu v lehote 20 dní (upresnenie označenia účastníka na strane odporcu),

- 7. januára 1998 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že právnym nástupcom na strane odporcu je Ministerstvo školstva Slovenskej republiky,
- 3. decembra 1998 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby v lehote 15 dní odstránil nedostatky návrhu v tom smere, že mal špecifikovať žalobný petit v časti mzdového nároku,
- 29. decembra 1998 sťažovateľ doručil okresnému súdu špecifikáciu žalobného petitu,
- 4. februára 1999 okresný súd z pripojeného spisu sp. zn. 28 C 31/97 vyhotovil fotokópie č. 1. 24, 25, 26 a priložil ich do spisu,
- 2. decembra 1999 okresný súd zaslal žalobu Ministerstvu školstva Slovenskej republiky na vyjadrenie,
- 28. marca 2006 úprava kancelárii: zistiť stav konania vo veci sp. zn. 8 C 492/95,
- 29. marca 2006 úradný záznam: vec vedená pod sp. zn. 8 C 492/95 nebola dosiaľ právoplatne skončená,
- 11. októbra 2006 úprava kancelárii: zistiť, či bola právoplatne skončená vec sp. zn. 8 C 492/95,
- 12. októbra 2006 konštatované, že vec sp. zn. 8 C 492/95 nie je právoplatne skončená,
- 24. mája 2007 konštatované, že vec sp. zn. 8 C 492/95 nie je právoplatne skončená,
- 9. októbra 2007 pripojený náhradný obal k spisu tamojšieho súdu sp. zn. 8 C 492/95 (odpojený 9. novembra 2007),
- 20. decembra 2007 okresný súd vyzval žalovaného na oznámenie, či a na základe akej právnej skutočnosti došlo k prechodu práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov Ú. v B.,
- 16. januára 2007 Ministerstvo školstva Slovenskej republiky na výzvu odpovedalo a uviedlo, že Ú. v B. bolo rozpočtovou organizáciou Ministerstva školstva Slovenskej republiky a bolo zrušené príkazom ministerky školstva Slovenskej republiky č. 24/1996 dňom 30. júna 1997 s tým, že Ministerstvo školstva Slovenskej republiky prevzalo po zrušenom Ú. ako jeho zriaďovateľ od 1. júla 1997 delimitovaných päť zamestnancov a prípadné finančné nároky a finančné operácie,

- 19. februára 2008 okresný súd uznesením č. k. 8 C 22/1996-38 konanie zastavil, pretože dospel k názoru, že sťažovateľom označený žalovaný – Ú. v B. zaniklo bez právneho zástupcu,
- 23. mája 2008 podal sťažovateľ proti tomuto uzneseniu odvolanie,
- 5. júna 2008 bol spis doručený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 14 Co 317/08,
- 6. júna 2008 krajský súd požiadal Okresný súd Bratislava III o zapožičanie spisu sp. zn. 8 C 492/1995,
- 17. júna 2008 okresný súd oznámil krajskému súdu, že spis sp. zn. 8 C 492/1995 sa nachádza na krajskom súde z dôvodu odvolania,
- 29. januára 2009 krajský súd uznesením č. k. 14 Co 317/2008-62 zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania s odôvodnením, podľa ktorého s poukazom na ustanovenie § 23 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení účinnom do 31. decembra 1999 prechádzajú práva a povinnosti zrušenej rozpočtovej organizácie na jej zriaďovateľa,
- 12. februára 2009 bol spis vrátený okresnému súdu,
- 23. marca 2009 okresný súd uznesením č. k. 8 C 22/1996-65 rozhodol, že bude v začatom súdnom konaní pokračovať ako s odporcom s Ministerstvom školstva Slovenskej republiky a zamietol návrh sťažovateľa na pripustenie zámény účastníkov na strane žalovaných (pretože pôvodného žalovaného, ktorý zanikol, nemožno zameniť) a zamietol aj sťažovateľov návrh na spojenie vecí vedených pod sp. zn. 8 C 492/1995 a sp. zn. 8 C 22/96,
- 14. apríla 2009 sťažovateľ podal odvolanie proti výrokom uznesenia okresného súdu z 23. marca 2009, ktorými boli zamietnuté jeho návrhy na zámenu účastníkov a spojenie konaní.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 22/96 došlo k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov

garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhrada mzdy, t. j. vec, ktorej povaha (spor o existenciu pracovného pomeru, ktorý je zdrojom príjmov sťažovateľa) si vyžadovala osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Posúdením namietaného konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 8 C 22/1996 podľa prvého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté konanie nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitá – jeho predmetom je určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru sťažovateľa a náhrada mzdy. Doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola teda závislá od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

3. Pri hodnotení konania podľa tretieho kritéria, ktorým je postup okresného súdu, ústavný súd vychádzal z obsahu pripojeného spisu okresného súdu. Poukazujúc na uvedený chronologický prehľad doterajšieho priebehu konania je zrejmé, že okresný súd bol vo veci úplne nečinný v obdobiach:

- od 24. januára 1996 (začatie konania) do 3. decembra 1997 (výzva sťažovateľovi na odstránenie nedostatkov návrhu), teda 22 mesiacov,
- od 7. januára 1998 (sťažovateľ reagoval na výzvu) do 3. decembra 1998 (výzva na odstránenie nedostatkov návrhu – špecifikácia mzdového nároku), teda 11 mesiacov,
- od 4. februára 1999 (úprava kancelárie) do 2. decembra 1999 (prípis Ministerstvu školstva Slovenskej republiky), teda 22 mesiacov,
- od 2. decembra 1999 do 28. marca 2006 (úprava kancelárie zistiť stav konania vo veci sp. zn. 8 C 492/95), teda 63 mesiacov,
- od 29. marca 2006 (úradný záznam) do 11. októbra 2006 (úprava kancelárie), teda 6 mesiacov,
- 12. októbra 2006 (úprava vykonaná) do 24. mája 2007 (znovu zistený stav konania sp. zn. 8 C 492/95), teda 7 mesiacov,
- od 24. mája 2007 do 20. decembra 2007 (výzva Ministerstvu školstva Slovenskej republiky), teda 6 mesiacov,
- od 16. januára 2007 (odpoveď na výzvu) do 19. februára 2008 (uznesenie o zastavení konania), teda 13 mesiacov.

Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas minimálne dvanástich rokov okresný súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné priesťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priesťahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48

ods. 2 ústavy a práva v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 7 533 €. Dôvodil to tým, že v jeho veci dosiaľ vôbec nebol nariadený termín pojednávania, celkové zbytočné prietahy v konaní dosiahli značné obdobie, jeho vec nebola komplikovaná žiadnymi mimoriadnymi okolnosťami ani na strane súdu, celková dĺžka konania presiahla trinásť rokov a požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá doterajšej judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. V dôsledku tohto stavu vecí pociťuje sťažovateľ nekonanie okresného súdu ako nespravodlivosť, vzbudzuje v ňom pochybnosť o tom, že Slovenská republika je právny štát, stratil dôveru v zákony i súdy a nadobudol presvedčenie, že v jeho veci okresný súd podanú žalobu „zaručene zamietne“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v podstate požadovanej sume 7 500 €, pričom prihliadol na neobyčajne dlhodobú nečinnosť okresného súdu, ako aj na význam konania pre sťažovateľa.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 23. apríla 2009 a spísanie sťažnosti doručenej 3. apríla 2009). Ostatné úkony vykonané advokátom ústavný súd nepovažoval za účelne vynaložené. Za dva úkony vykonané v roku 2009 patrí odmena v sume dvakrát po 115,90 € a režijný paušál dvakrát po 6,95 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 245,70 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 46,68 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkovú sumu 292,38 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010